

tiste Liv, naar Balgene ere umiddelbare, saa maa det dog stille sig anderledes ved Balg af den Beskaffenhed, hvorom der her er Tale; thi naar man veed, at de Mænd, som man vælger ind i Menighedsudvalget, saa forsaavidt den afgjørende Myndighed, saa synes dette at maatte være en Opfordring for Menighedens Medlemmer til at søge at gjøre Balget saa godt som muligt og en Opfordring for Udvalgets Medlemmer selv til at varetage det Hverv, de have faaet, saa samvittighedsfuldt som muligt. Men Udvalgets Flertal mener her, at naar man har nedsat det Hele til noget forholdsvis langt Uheldigere, saa skal der vaagne baade hos Menighedsmedlemmerne i Almindelighed og navnlig hos de Mænd, der ere valgte til Menighedsudvalget, en stærkere Følelse af deres Ansvar, og at dette, at man saaledes sætter det Hele ned, „vil vække den Deltagelse derfor, som vistnok vil savnes, naar den samlede Menigheds Virksomhed alene indskrænkes til et saadant middelbart Balg“, — altsaa til, hvad jeg mener indeholder noget Mere, end det, Udvalget vil give Menigheden — og der føies til, at hos Menighedsudvalget „vil Vissheden om, at den samlede Menighed vil faa Leilighed til selvstændigt at domme om Udførelsen af dets Hverv, være en forsøgt Spore til at røgte det med Omhu“, med andre Ord: det ærede Flertal mener, at den Omstændighed, at Udvalget ikke selv kommer til at vælge, men skal henstille Sagen til Menigheden og sige: nu er det Eders Sag at vælge — denne Omstændighed skulde være en større Opfordring for Udvalget til at røgte sit Kald med Alvor, end naar hele Ansvaret for Indstillingen falder alene paa Udvalget og ingen Anden! Se, dette er mig aldeles uforstaaeligt. Efter at Udvalget nu er kommet ud over disse to Grunde, som det har motiveret i Betænkningen, siger det, at ledet af saadanne Betragtninger ser det sig nødsaget til at gaa bort fra Lovforslaget, og det gaar altsaa over til en helt anden, splinterny Ordning af Sagen. Hvad nu denne angaar, saa har ialfsald Udvalget selv — det vil sige dets Flertal — givet en anteciperet, overordentlig smuk Dom over sit eget Forslag, en Forudsigelse, som det vilde være sjønt at se blive til Virkelighed,

hvis overhovedet dets Forslag nogenfinde bliver til Lov. Det ærede Flertal siger, at naar man gaar den Vej, som det har foreslaaet, saa vil derved opnaas — disse Ord kan jeg heller ikke fritage mig for at freimøbe, de findes paa 5te Spalte i Betænkningen — „De bedst mulige Balg og tillige det rette Frisind og den gode Forstaaelse mellem de forskjellige Ansfaelser, som vil forebygge al Bitterhed.“ Dette er nu overordentligt sjønt, og desuden det virkelig kunde naas, vilde man tage et stort Ansvar paa sig ved at gjøre Noget, der hindrede Gjennemførelsen af en Ordning, der førte til saadanne Resultater; men jeg mener, at det kan være ønskeligt at lade den hele Ordning træde frem i en mere konkret Skikkelse, taget ud af Livet, i en Skikkelse, som jeg tror, man skal indrømme netop meget ofte vil forekomme. Vi ville da tænke os et Balg, foregaaet efter de af Flertallet opstillede Regler. Jeg forudsætter, at der bliver et Kald ledigt i en Menighed, hvor der er disse kirkelige Ansfaelser; det er jo ikke noget Ukjendt, at der er en saadan Deltagelse, men tværtimod noget hyppigt; ja maasse endog saa noget Almindeligt, og ialfsald er det et saadant Tilfælde, hvor det synes naturligt, at den ganske nye Institution, der foreslaas os, skulde vise sin Betydning. Jeg tænker mig da, hvad der jo ogsaa meget ofte finder Sted i Virkeligheden, at der f. Ex. er en Del af Menigheden, der gaar i en bestemt Retning, som jeg vil kalde den grundtvigianske; men saa er der en anden Del af Menigheden, som slutter sig mere til en anden Retning, som man i Mangel af anden Betegnelse kunde kalde den pietistiske, og saa kommer der endelig en Del, og det maasse en meget stor Del, af Menigheden, med Hensyn til hvilken man kan sige, at er der Noget, der træder stærkt frem hos den, saa er det det Negative, idet den ikke paa nogen Maade vil have et Balg enten i den ene eller den anden af de to nævnte Retninger, men som dog ved Siden deraf — thi jeg vil ingenlunde stille det saaledes, som om der skulde være Egegylldighed for kirkelige Sager tilstede hos den — lever et alvorligt kristeligt Liv, kun at det gaar i den Retning, at man ikke ønsker en Præst,